

СНЪГЪ

Тази бѣла, небивала зима
въ паметъта ще остане запазена
като приказка бѣла, — безъ име,
нито писана, нито разказана.

Този чужди градъ, смѣтно обикнатъ,
съ островърхитѣ къщи и замъци,
дето вечерь фенеритѣ никнатъ
съ бледожълти, безтрепетни пламъци.

И безкрайнитѣ улици, сплели
дълги сѣнки и клони дантелени,
и ний първитѣ стѣпки поели, —
отъ сѣня и покоя извѣли ни...

Ще се нижатъ дни, черни и бѣли,
съ неотмѣнния знакъ отбелѣзани,
за което сме вчера живѣли, —
днесъ сами, може би, ще погазимъ ний.

Но презъ нѣкоя Коледна вечерь,
съ две въздишки, несѣтно отломени,
ще потеглятъ на пѣть отдалече
дветѣ сѣнки на нашитѣ спомени.

И ще спратъ въ този градъ, и ще идатъ
въ остарѣлата черквица блѣснала
да отслужатъ една панихида
— на нашата младостъ угаснала.